

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπερφανῆς καί ὑπό του Οἰκουμένου Πάτριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑβδοματηριοῦ : Ἑβδοματηριοῦ :
 Ἐτησίαν . . . δρ. 8, — Ἐτησίαν φρ. 20, 10, —
 Ἑξάμηνος . . . > 4,50 — Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος . . . > 2,50 — Τρίμηνος > > 3, —
 Αἱ ἀνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ Τῶν 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑβδοματηριοῦ λπ. 20. Ἑβδοματηριοῦ φρ. 20. 0,20
 Φόλλα προηγουμένων ἐτών, Α' καί Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐννεπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλεῖον

Περίοδος Β' .— Τόμος 15ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1908 Ἔτος 30ον.— Ἀριθ. 26

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΓΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
 Διὰ τοῦτο μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως, καί τινων διαμαρτυριῶν ἀκόμη, εἶδαν τὸν Δημήτριον Νικολέφ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεύθερος εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἄλλ' ἢ τρομερὰ εἰδήσεις ἐφθασαν ἐπιτέλους καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς οἰκίας. Τώρα ἡ Ἴλκα ἤξευρεν ὅτι ὁ πατήρ της εὐρίσκειτο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φρονητικῶν κατηγοριῶν. Ὁ ἀδελφός της Ἰωάννης εἶχε φθάσῃ πρὸς ἄλιγον, καὶ θλίβων αὐτὴν μετὰ δακρύων εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἐξεχειλίζεν ἡ ἀγανάκτησίς του, τῇ διηγῆθη ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ...

— Ὁ πατέρας μας εἶνε ἀθῶος! ἐφώνασε! καὶ ὁ ἀθλιος ἐκεῖνος Κάρλ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβῶς...

— Ναί, εἶνε ἀθῶος! ἀπεκρίθη ἡ Ἴλκα ὑψοῦσα ὑπερφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ποῖος θὰ ἐτολμοῦσε, καὶ ἀπὸ τοῦς ἐχθροῦς του ἀκόμη, νὰ τὸν πιστεύσῃ ἔνοχον;

Εἶνε ὅλως περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ γνώμη τῶν οἰκογενειακῶν φίλων τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, τοῦ ἱατροῦ Χαμίν καὶ τοῦ προξένου Δελαπόρτ, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν ἐκεῖ εὐθὺς ἅμα ἔμαθαν ὅτι ὁ καθηγητὴς προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τῆς Ρίγας.

Ἡ παρουσία των, οἱ ἐνθαρρυντικοὶ των λόγοι, αἱ διαβεβαιώσεις των, ἔχυσαν βάλασμον εἰς τὸν πόνον τοῦ νέου καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλου κόπου τοῦς ἀ-

πέτρεψαν νὰ μεταβαῖν πρὸς συνάντησιν τοῦ πατρὸς των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ὅχι, τοῖς εἶπεν ὁ ἱατρός Χαμίν, μείνατε ἐδῶ μαζί μας. Καλλίτερα νὰ περιμένετε. Ὁ Νικολέφ θὰ ἐπιστρέφῃ ἐντελῶς ἰκανοποιημένος; μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά.

— Τί τὸν ὠφελεῖ λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἴλκα, ἂν ὑπῆρξεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν τίμιος, ἀφοῦ ἤμποροῦν ἀκόμη νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸσον ἀτίμους κατηγορίας;

— Τὸν ὠφελεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης, διότι αὐτὸ εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα ὑπεράσπισίς του!

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δημήτριος ἂν τ' ὠμολογοῦσε, θὰ τοῦ ἔλεγε: «Εἶσαι τρελός! δὲν σὲ πιστεύω!»

Ἰδοὺ μὲ ποίας διαθέσεις καὶ μὲ ποίαν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ἐπανεῦρεν ὁ Δημήτριος Νικολέφ τοὺς οἰκείους του, τὸν ἱατρὸν Χαμίν, τὸν κ. Δελαπόρτ καὶ μερικοὺς ἄλλους φίλους ἐλθόντας πρὸς ἐπίσκεψίν του. Ἀλλὰ τὰ πάθη ἦσαν ὑπερεξηγημένα καὶ καθ' ὅσον εἶχεν ἀκούσῃ πολλοὺς δυσμενεῖς λόγους, ἐκτοξευομένουσιν ἐναντίον του...

Ὁ υἱὸς του καὶ ἡ κόρη του τὸν ἐθλίψαν εἰς τὰς ἀγκάλας των. Κ' ἐκεῖνος τοῦς ἐκάλυψε διὰ φίλημάτων. Τώρα ἤξευρε διατί ὁ Ἰωάννης του ἔσπευσε νὰ ἐπανεῖλθῃ ἀπὸ τὸ Δόρπατ, ἀφοῦ ὑβρίσθη δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ Κάρλ Γιουχάουζεν, ἐνώπιον τῶν συναδέλφων του, ὡς υἱὸς δολοφόνου!..

Ὁ ἱατρός Χαμίν, ὁ πρόξενος, οἱ φίλοι του, ἐθλίψαν τὴν χεῖρα τοῦ Νικολέφ. Διεμαρτυρήθησαν διὰ τῶν λόγων των, διὰ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς φιλίας των, ἐναντίον τῆς κατηγορίας... Οὐδέποτε ἀμφέβαλαν αὐτοὶ περὶ τῆς ἀθωότητός του!... Καὶ ποτε, ὅτι καὶ ἂν συνέβαινε, δὲν θὰ μετέβαλλαν γνώμην περὶ τοῦ φίλου των, πρὸς τὸν ὅποιον ἐδείκνυαν τὴν εἰλικρινεστέραν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην.

Ἐπειτα, εἰς τὴν αἰθούσαν ἐκείνην ὅπου ἦσαν συνηθισμένοι, ἐνῶ πλήθῃ ἀνθρώπων κακοδοῦλων, ἐχθρικῶς διακειμένων, περιεφέροντο ἔξωθεν τῆς οἰκίας, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἠναγκάσθη νὰ διηγῆθῃ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, παραπο-

«Σταθῆτε, ἀθλιεῖ! ἐφώνασεν ὁ Βλαδίμηρος...»

νούμενος διά τήν προκατάληψιν του ταγματάρχου Βέρντερ, και εξαίρων τήν αξιοπρεπή και μετριοπαθή στάσιν του δικαστού Κέρστορφ. Τά είπεν όλα αυτά έν συντόμω και επιτροχάδην, ως άνθρωπος άπαξιών και δυσφορών να έμμενι εις τοιούτου είδους λεπτομερείας.

Ενόησαν ότι ο καθηγητής είχε ανάγκην να αναπαυθῆ, να μείνη μόνος, ίσως μάλιστα να ζητήσῃ έν τῇ εργασίᾳ τήν λήθην τῶν τρομερῶν εκείνων δοκιμασιῶν, και μετ' ὀλίγον οί φίλοι του τὸν ἀπεχειρέτησαν.

Ο Ιωάννης ἀπεσύρθη εις τὸ δωμάτιον τῆς Ἰλκας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, και ὁ Δημήτριος Νικολέφ εις τὸ γραφεῖον του.

Καθ' ὅδόν, ὁ κ. Δελαπόρτ εἶπε πρὸς τὸν ἰατρόν :

— Τὰ πνεύματα εἶνε ἐξερθεσιμένα, φίλε μου, και ὅσον ἀθάσις και ἂν εἶνε ὁ Νικολέφ, ἀνάγκη πᾶσα νάνακαλυφθῆ ὁ ἀληθῆς ἐνοχος, εἰδερῆ οί ἐχθροί του δὲν θὰ παύσων νά τὸν καταδιώκων.

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι πολύ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ποτέ μου δὲν ἐπόθησα τόσον νά συλληφθῆ ἕνας κακοῦργος, ὅσον αὐτὴν τὴν φοράν!... Τὸν φόνον τοῦ Πῶς θὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ἀσφαλῶς οί Γιοχάουζεν, εἶδες δὲ ότι ὁ Κάρλ δὲν ἐπερίμενε νὰν ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχή, δια νά τιτλοφορήσῃ τὸν Ἰωάννην υἱὸν δολοφόνου!...

— Δι' αὐτὸ φοβοῦμαι, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δελαπόρτ, μήπως δὲν θὰ τελεώσῃ ἔτσι ἡ ὑπόθεσις μεταξὺ τοῦ Κάρλ και αὐτοῦ... Τὸν ξεύρετε τὸν Γιάννη!... Ὁ θελήσῃ βεβαίως νά ἐκδικηθῆ, ἐκδικούμενος τὸν πατέρα του...

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, δὲν πρέπει νά διαπράξῃ τοιαύτην ἀνοήσιαν, ὅπως εἶνε σήμερον τὰ πράγματα!... Ἄ, τὸ καταραμένο εκείνο ταξεῖδι!... Γιατί τὸ ἔκαμαν ὁ Δημήτριος; πῶς τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νά τὸ κάμῃ;

Τοῦτο ἀκριβῶς ἠρώτων τὰ τέκνα και οί φίλοι τοῦ Νικολέφ, ἐπειδὴ ὁ καθηγητῆς οὐδεμίαν περὶ τοῦ ταξειδίου του ἐξηγησιν εἶχε δώσει.

Πρέπει νά σημειώσωμεν μάλιστα, ότι διηγούμενος τὰ τῆς ἀνακρίσεώς του, ἀπέφυγε νά θίξῃ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἀποσιωπήσας και τὸ ότι ὁ ἀνακριτῆς ἐπέμειναν ἐρωτῶν περὶ τῶν αἰτίων τοῦ ταξιδίου του, και τὸ ότι αὐτὸς ἠρνήθη νά τὰ φανερῶσῃ. Ἡ ἐπιμονὸς αὐτῆ σιωπῆ τοῦ Νικολέφ ἠμποροῦσε δικαίως νά φανῆ τὸ ὀλιγώτερον παράδοξος. Ἄλλ' ἴσως ἀργότερα θὰ ἐξηγηθῶ. Οί λόγοι δια τὸς ὁποῖους εἶχεν ἀπουσίασῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἠμποροῦσε νά μὴν εἶνε σοβαροὶ και τέμιοι, ὅπως και οί λόγοι δια τὸς ὁποῖους ἐπέμεινε σιωπῶν.

Και ὁμως, ἀπὸ ἐφαίνετο τόσον ἀπιστευτον και ἀπαράδεκτον ότι ἄνθρωπος

τῆς θέσεώς του και τῆς ἀνατροφῆς του ἦτο ἱκανὸς νά διαπράξῃ ἐκεῖνο τὸ ἐγκλημα, ἠδύνατο βεβαίως μὲ μίαν του λέξιν νά φοβλίσῃ τὴν ἀνάκρισιν, νά καταρρίψῃ τὴν κατηγορίαν, — και τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπέμεινε νά μὴ τὴν προφέρῃ!

Ἐν τούτοις ἡ ἐξαφίσις ἢ προκληθεῖσα ἐκ τοῦ γεγονότος ότι ὁ Νικολέφ, μετὰ τὴν ἀνάκρισιν του, εἶχεν ἀρεθῆ ἐλεύθερος, ἐπέτεινετο. Ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν, οί περὶ αὐτὴν, ἡ ἀριστοκρατία ἐν γένει, καθὼς και ἡ μεσαία τάξις, ὅπου ἐπλεόναζαν οί Γερμανοί, ἐξεφράζοντο δυσμενέστατα. Κατηγοροῦν ἀπροκαλύπτως τὸν διοικητὴν Γόρκον και τὸν συνταγματάρχην Ραγκένωφ ὡς μεροληπτούτας ὑπὲρ τοῦ καθηγητοῦ, μόνον ἐπειδὴ ἦτο Σλαῦς. Οἰοσθήποτε ἄλλος, ἔλεγαν, ὑπὸ τὸ βάρος τοιαύτης κατηγορίας, θὰ εἶχεν ἦδη ἐγκλεισθῆ εις τὰς φυλακάς τοῦ φρουρίου.

Διατί λοιπὸν δὲν τὸν μετεχειρίζοντο ὡς κοινὸν κακοῦργον; Διατί τὸν θεώρουν ἄξιον τοιαύτης διακρίσεως; Δὲν ἠγεῖροντο ἐναντίον του ἀπλάτ μόνον ὑπόνοια ἀλλὰ βεβαιότητες; Ἐταν δὲ ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀφινεν οὕτω ἐλεύθερον, ἠμποροῦσε κάλλιστα νά δραπέτευσῃ, νά φυγοδικήσῃ, νά δικασθῆ ἐρήμην. Τί θὰ ἀπελοῦσε τότε και ἂν καταδικάζετο;... Ἄλλως τε και ἡ ποινή, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμεναν, ἦτο σχετικῶς ἐλαφροτάτη, ἀφοῦ ἡ κεφαλικὴ ποινή δια τὰ κοινὰ ἐγκλήματα εις τὴν Ρωσίαν εἶχε πρὸ πολλοῦ καταργηθῆ. Ὁ ἐξωρίετο ἀπλῶς εις τ' ἀλατωρυχέα τῆς Σιβηρίας, ὁ δολοφόνος ὁ ἄξιος θανάτου!...

Τοιαῦτα ἐλέγοντο εις τὰς πλουσίας συνοικίας τῆς πόλεως, ὅπου ἐπεκράτει τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον. Ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν προπάντων ἐμαίνετο ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ἐναντίον τοῦ δολοφόνου τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου Πῶς και, κατὰ βάθος, πολὺ περισσώτερον ἀκόμη, ἐναντίον τοῦ ἀπλοῦ καθηγητοῦ ὁ ὁποῖος ἐτόλμα νά ἐμφανίζεταί ὡς ἀντίπαλος τοῦ ἰσχυροῦ τραπέζιτου!

— Προφανῶς, ἔλεγεν ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, ὁ Νικολέφ δὲν ἤξευρεν ότι θὰ συνταξείδευε μὲ τὸν Πῶς, οὔτε ότι ὁ Πῶς θὰ ἔφερε μὰξί του τόσα χρήματα. Δὲν ἄργησε ὁμως νά τὸ μάθῃ, και, μετὰ τὸ πάθημα τῆς ἀμάξης, ὅταν ἐπρότεινε νά διανυκτερεύσων εις τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, εἶχε συλλάβῃ τὸ σχέδιον νά ληστεύσῃ τὸν ὑπρέτην μας, και δια νά ἐκτελέσῃ τὴν κλοπὴν, δὲν ὀπισθοχώρησεν οὔτε πρὸ τῆς δολοφονίας... Ἐὰν δὲν θέλῃ νά φανερῶσῃ τὰ αἰτία, τὰ ὁποία τὸν ἔκαμαν νάπουσίασῃ ἐκ Ρίγας; Ἄς μὰς εἴπῃ τουλάχιστον δια ποῖον λόγον ἐφυγεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον τόσον πρῶτ, πρὶν νά φέξῃ, και διατί δὲν ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὀδηγοῦ... Ἄς μὰς εἴπῃ ἐπιτέλους

ποῦ ἐπῆγε, ποῦ ἐπέρασε τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας του!... Ἄλλὰ δὲν θὰ τὸ πῇ!... Ὁ ἦτο ὡς νά ὠμολόγει τὸ ἐγκλήμα του, διότι, φεύγων τόσον βιαστικὰ και κρύπτων μάλιστα ἐπιμόνως τὸ πρόσωπόν του, ἐπήγγαινε βεβαίως νά ἐξασφαλίσῃ κάπου τὰ χρήματα ποῦ ἐκλείθεν ἀπὸ τὸ θυμὸ του!

Ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην, εις τὴν ὁποίαν θὰ εὑρέθῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ δια νά διαπράξῃ αὐτὴν τὴν κλοπὴν, ὁ τραπέζιτης δὲν ἐδίσταζε νάποφαινεταί αὐτῶν:

— Ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ καθηγητοῦ ἦτο ἀπελπιστικὴ. Εἶχεν ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε τὸν τρόπον νά ἐκπληρώσῃ... Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας θὰ ἔλθῃ γραμματίον του ἐκ δεκαοκτὼ χιλιάδων ρουβλίων, τὸ ὁποῖον ἔγω εἰς χεῖράς μου, εἶμαι δὲ βέβαιος ότι οὔτε εἶχε τοιοῦτον ποσόν, οὔτε ἠμποροῦσε νά τὸ οἰκονομήσῃ... Ἐκτὸς τούτου ἤξευρεν ότι εις μάτην θὰ μοῦ ἐζήτηί ἀνανέωσιν τοῦ γραμματίου... θὰ τῷ ἠρνούμην ἀμετακλίτως!

Ὁ Φράγκ Γιοχάουζεν ἀνευρίσκετο ὀλοκλήρος ἐδῶ, ἄσπλαχνος, μοχθηρὸς, ἐκδικητικὸς. Ἐννοεῖται ότι οί λόγοι του αὐτοὶ διεδόθησαν, οὕτω δὲ ὁ Ἰωάννης, ἡ Ἰλκα και οί φίλοι τοῦ Νικολέφ ἔμαθαν ποία ἦτο ἡ θέσις του ἀπέναντι τοῦ τραπέζιτου. Ἄλλως τε ὁ καθηγητῆς δὲν τοῖς ἀπέκρυπτε τώρα ότι εἶχεν ἀναλάβῃ, ὡς τίμιος ἄνθρωπος και καλὸς υἱός, τὰ χρέη τοῦ πατρός του. Καὶ ὁμως προσετίθετο δια τούτου ἀκόμη μία θανάσιμος ἀγωνία, εις τὰς τόσας ἄλλας!

Ἐν τούτοις, εις τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, εις τὴν ὁποίαν ἀνεμιγνύετο και ἡ πολιτικὴ, ὁ στρατηγὸς Γόρκος ἐννοοῦσε νά ἐνεργήσῃ μετ' ἄκρας συνέσεως. Μολονότι ἡ κοινὴ γνώμη τὸ ἀπῆται, δὲν ἐθεώρησεν ἀκόμη ἀναγκαῖον νά ἐπιτρέψῃ τὴν σύλληψιν τοῦ καθηγητοῦ, ἐπέτρεψεν ὁμως τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν.

Μεταδάντες εις τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, τὴν 18 Ἀπριλίου, ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ και ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ, ἐνήργησαν τὴν ἔρευναν ταύτην, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπηξίασε νά διαμαρτυρηθῆ και μάλιστα διηκόλυε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξουσίας εις τὸ ἔργον των, ἀποκρινόμενος μετὰ περιφρονητικῆς ψυχρότητος εις τὰς ἐρωτήσεις των.

Ἠρεῦνησαν τὸ γραφεῖόν του και τὰ ἐρμάρια του, ἐζήτησαν τὰ χειρόγραφα του, τὴν ἀλληλογραφίαν του, τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων του. Ἐβεβαιώθησαν δὲ ότι ὁ κ. Γιοχάουζεν δὲν ἐψεύδετο λέγων, ότι ὁ καθηγητῆς δὲν εἶχε περιουσίαν. Ἐξῆ δια τοῦ προϋόντος τῶν ἰδιαιτέρων του παραδόσεων, ἐννοεῖται δὲ ότι κατόπιν τῶν τελευταίων γεγονότων, και τὸ εἰσόδημα τοῦτο θὰ τῷ ἔλειπε...

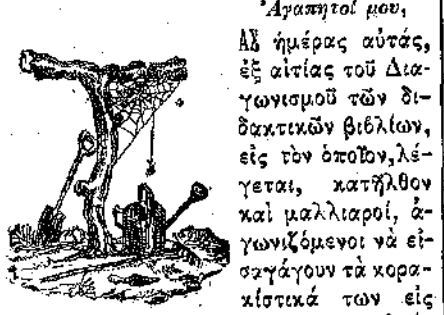
Ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα δὲν ἀπέφερε τίποτε σχετικὸν μὲ τὴν διαπραχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ, κατὰ τοὺς συμπερασμοὺς τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, κλοπὴν. Ἄλλὰ και πῶς ἦτο δυνατὸν νάποφέρῃ, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην πάλιν τοῦ τραπέζιτου, ὁ Νικολέφ εἶχε προφθάσῃ νά κρύψῃ ἀσφαλῶς τὰ χρήματα ἐκεῖνα, εις τὸ ἀγνωστον μέρος ὅπου μετέβη τὴν ἐπαύριον τοῦ ἐγκλήματος;

Ὡς πρὸς τὰ χαρτονομίσματα τῶν ὁποίων ὁ τραπέζιτης εἶχε κρατήσῃ τοὺς ἀριθμούς, ὁ κ. Κέρστορφ συνεφώνει μαξί του ότι δὲν θὰ ἐχρησιμοποιούντο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰμὴ ἔταν ὁ κλέπτης, οἰοσθήποτε και ἂν ἦτο—ἐλεγεν ὁ ἀνακριτῆς, — θὰ ἔκρινεν ότι ἠμποροῦσε νά τὸ κάμῃ ἀκινδύνως. Ἐπομένως δὲν θὰ ἐτίθεντο εις κυκλοφορίαν, πιθανώτατα, πρὸ τῆς παρελεύσεως χρόνου κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μακροῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, οί φίλοι τοῦ Δημητρίου Νικολέφ ἐφρόντιζαν νά μαθάνουν τί ἐλέγετο, ὄχι μόνον εις τὴν Ρίγαν ἀλλὰ και εις τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἡ ὑπόθεσις εἶχε προξενήσῃ μεγάλην ἀσθησίαν. ἤξευραν ότι γενικῶς ἡ κοινὴ γνώμη ἦτο ἐναντίον τοῦ καθηγητοῦ, και ότι τὸ γερμανικὸν ἰδίως κόμμα ἐσκόπευε νά πιεσῃ τὴν κυβέρνησιν δια νά ἐπιτύχῃ τὴν σύλληψιν και τὴν παραπομπὴν του εις δίκην.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΟΠΕΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου, Ἄς ἡμέρας αὐτὰς, ἐξ αἰτίας τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν διδακτικῶν βιβλίων, εις τὸν ὅποιν, λέγεται, κατήλθον και μαλλιαροί, ἀγωνιζόμενοι νά εἰσαγάγουν τὰ κορακίστικὰ των εις τὰ σχολεῖα, — αὐτὸ ἰσχυρίζεται τούλαχιστον ὁ καθηγητῆς κ. Μιστριώτης, ἐκ τῶν κριτῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπειλῶν μάλιστα ότι θὰ κάμῃ και συλλαλητήριον, — τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἔλαβε πάλιν ὄζυν χαρακτήρα. Αἱ ἐφημερίδες τὸ συζητοῦν, ὁ κ. Κατζιδάκης, ὁ σοφὸς γλωσσολόγος, δημοσιεύει ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων, οί ψυχαρασταί, οί χυδαῖσταί, οί μαλλιαροί — ὅπως θέλετε — κεραινοβλοῦνται πανταχόθεν, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας προσκαλεῖ εις ἀπολογία και ἐπιτιμᾶ καθηγητὰς και ἀνωτέρους ὑπαλλήλους ὡς μαλλιαρίζοντας, και ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ-πέρα... γλωσσαλεγεῖ.

Ἡ ἡχά τῶν σφοδρῶν και ἀτελευτή-

των αὐτῶν ἐρίδων ἀδύνατον νά μὴ ἐφθασεν εις τὴν ακοὴν σας, και ἀδύνατον νά μὴ ἐσκέφθητε και σεῖς, ὡς ὄντα λογικά και σκεπτόμενα, ποῖοι ἐκ τῶν κυρίως ἀντιπάλων ἔχουν δίκαιον, οί ἀρχαῖσταί (ἢ κασοιδιάραι, ὅπως ὠνομάσθησαν προχθὲς δια τὴν ἄκραν ἀντίθεσιν,) ἢ οί χυδαῖσταί, οί πρὸ πολλοῦ ὀνομαζόμενοι μαλλιαροί; Ἴσως μάλιστα δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ σὰς ἦλθεν ἡ ἀπορία, εις ποῖον ἀπὸ τὰ δύο κόμματα πρέπει νά καταταχθῆτε και σεῖς;

Θέλετε λοιπὸν νά σὰς δώσω μίαν συμβουλήν; Νά μὴ καταταχθῆτε ποτέ εις κανένα γλωσσικὸν κόμμα! Αὐτὸ κάμνουν ὅλοι οί φρόνιμοι ἄνθρωποι ποῦ ἀποτελοῦν και τὴν πλειονοψηφίαν. Διότι βλέπουν καθαρά ότι οὔτε οί ἀρχαῖσταί, οὔτε οί χυδαῖσταί ἔχουν δίκαιον. Καὶ οί δύο εἶνε ὑπερβολικοί, ἀποκλειστικοί, σχολαστικοὶ και παράλογοι. Οί πρῶτοι θέλουν νά ἐπιστρέψωμεν εις τὴν ἀρχαίαν γλώσσαν και νά γράφωμεν και τὰ κοινότερα κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραμματικὴν: λέγουσι, θὰ κάμνωσι, νά τρέχωσι, θὰ γράμηντε, νά λέμηντε, νά ἐκδίδωται, θεωροῦντες ὡς ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας τὸ νά μεταχειρισθῆ κανεὶς τοὺς συνήθεις τύπους: λέγουσι, κάμνουν, νά τρέχουσι, θὰ γράψετε, νά λέμηντε, νά ἐκδίδεται, κτλ. Οί δεύτεροι πάλιν ἐννοοῦν νά λησμονήσωμεν ὀλωσθίδου τὴν ἀρχαίαν και νά γράφωμεν ἀποκλειστικῶς ὅπως ὀμιλεῖ και προσφέρει ὁ ἐντελὴς ἀγράμματος λαός: ἐγδοσι, χηῖμα, φινῆντι, φκαριστῶ, ἐρκῆ, κομῶντων-σας, ζουγοσριά, Κεριακή, κτλ. κτλ. και νά λέγωμεν ραχοκοκμάλῃ ἀντισηνδυλικῆ στήλη, σκεπασοῦ ἀντί ἐκλειψις, ἀπανωσιᾷ ἀντί ἐπιφάνεια, ξεκαπίστρωτος ἀντί ἀχαλίνωτος κτλ.

Φαντασθῆτε τώρα ἂν εἶνε δυνατόν ποτὲ νά γίνῃ κανὲν ἀπὸ τὰ δύο ποῦ θέλουν αὐτοὶ οί κύριοι! Πῶς νά λησμονήσωμεν τὴν ἀρχαίαν, ἀφοῦ ἡ καθαρεύουσα αὐτὴ ποῦ μεταχειριζόμεθα ὅλοι μας και διδασκόμεθα εις τὰ σχολεῖα, εἶνε κατὰ τὸ ἦμισυ ἡ ἀρχαία; Καὶ πῶς πάλιν νάποκλείσωμεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ γραπτά μας τὰς λέξεις και τοὺς τύπους τῆς κοινῆς, τῆς καθημερινῆς ὀμιλίας, ποῦ τοὺς ἔχομεν πάντοτε εις τὰ χεῖρά μας, — σπαῖ, φραμί, μάννα, παιδί, αὐγά, κρῶσι, — και ποῦ κατεβαίνουν αὐθόρμητοι εις τὸ ἄκρον τῆς πέννας μας, και νά προσέχωμεν νά γράφωμεν, παντοῦ και πάντοτε, οὐαία, ἄποτος, μήτηρ, πᾶσις, ὀά, οἶνος; Εἶνε ἀδύνατον! Ἡ γλώσσά μας ἦτο, εἶνε και θὰ εἶνε κρᾶμα ἀρχαίας και νέας, δημοτικῆς και καθαρευούσης. Εἶνε κομμικὸν ὅταν γράφωμεν ἕνα διήγημα π: χ: νά παραστήσωμεν ἕνα χωριὰτόπουλο νά λέγῃ: «Μητέρ μου, ὀδς μοι ὀλίγον πλακοῦντα!» — και εἶνε ἐπίσης γελοῖον, ὅταν γράφωμεν ἕν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα,

νά ὀνομαζόμεν τὴν ὀμοπλάτην κουτάλα! Ποτέ, οὔτε εις τὴν γλώσσαν τοῦ Ξενοφῶντος θὰ ἐπανέλθωμεν, ὅπως φρονοῦν οί ἀρχαῖσταί, — διότι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν γλώσσαν τῆς και οὐδέποτε ἡ γλώσσα γυρίζει ὀπίσω, — οὔτε ἡ γλώσσα τοῦ ὄχλου, τῆς ἀγορᾶς και τοῦ χωρίου θὰ ἐπικρατήσῃ καθαρά, ἀμιγῆς, ὅπως ἀγωνίζονται μεταίως, νά τὸ κάμουν οί ψυχαρασταί. Ἡ γλώσσά μας, — ἡ σημερινὴ γλώσσα, — τόσον ἢ γραφομένη ὅσον κ' ἢ ὀμιλουμένη ὑπὸ τῶν ἀνεπτυγμένων, εἶνε κρᾶμα και ἔχει δύο γραμματικὰς. Καὶ αὐτοὶ οί ποιηταί, — ἐκτὸς βέβαια τῶν μαλλιαρῶν, — οί ὁποῖοι κατὰ προτίμησιν γράφουν εις τὴν δημοτικὴν, δὲν δεσπόζουν νάναμιγνύσων και τύπους τῆς ἀρχαίας. Ὁ μέγας Σολωμός, ὁ δημοτικιστῆς, κάπου γράφει:

Ἄνω ἐχάρηκες τὸ φῶς σου,
Ὡς ποῦ ἐπέθασε γλυκιά,
Ἄσ' τὰ σπλάγγα τῆς μητρός σου
Στοῦ πατρός τὴν ἀγκαλιά.

Βλέπετε; κα τρὸς και μη τρὸς... Πῶ, πῶ, τί λάθος! θὰ ἐφῶναζαν οί μαλλιαροί.

Και ὁ Κάλδος πάλιν, ἐπίσης μέγας ποιητῆς, ποῦ ἔγραφεν εις καθαρεύουσαν, ἀνεμίγνυε συχνὰ και τοὺς τύπους τῆς δημοτικῆς. Κάπου λέγει:

Ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος
Σὸς βρέχει τὴν ἡμέραν
Τὸς καρπούς, — και τὰ δάκρυα
Τῆς νυκτὸς γίνονται
Εἰς ἐὸς κρῖνα!

Σοῦ βρέχει! εις ἐὸς! Πῶ, πῶ! τί λάθος! θὰ ἐφῶναζαν οί ἀρχαῖσταί.

Και ὁμως ἔτσι εἶνε! Ἡ γλώσσα μας κρᾶμα, μιανῆ. Καὶ ὅποιος ἐπιχειρήσῃ νά τὴν διαχωρήσῃ εις δύο, δια νά παραδεχθῆ μόνον τὸ ἕνα τῆς μέρους, — εἴτε τὸ ἀρχαῖον, εἴτε τὸ νέον, — γίνεταί ὑπερβολικὸς και παράλογος.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα εἶνε δύο σκοπελοί. Νά τοὺς ἀποφύγετε και τοὺς δύο και νά μείνετε εις τὴν μέσῃν. Ἄπλᾳ, καθαρά, ὅπου εἰμπορεῖτε, ἀλλὰ ὄχι μαλλιαρά, ἀλλὰ ὄχι και ξενοφώνετα. Γράφετε ὅπως ὀμιλεῖτε, χωρὶς πολλὰς ἐκζητήσεις, και διαβάετε δσοὺς γράφουν τὴν σημερινὴν μας γλώσσαν, χωρὶς πρόληψιν και ἐκτὸς κόμματος. Αὐτὴ εἶνε ἡ συμβουλή μου. Κ' ἐγὼ αὐτὸ κάμνω. Λυποῦμαι δὲ πάρα πολὺ νά βλέπω παιδιὰ τῆς «Διαπλάσεως», — ὅπως μοῦ συμβαίνει καμμίαν φορὰν, — φανατισμένα δια τὸ ἕνα μέρος ἢ δια τὸ ἄλλο. Προχθὲς ἔπεσε ἔτα χέρι μου μίᾳ ἐπιστολῇ φίλου μας ἐντελῶς μαλλιαρῆ. Καὶ πάλιν κάπου-κάπου βλέπω εις τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας κατὰ ἀπαρτῆματα, και κατὰ μέσους ἀριστοὺς, και κατὰ ρήματα εις μί, και κατὰ συντάξεις ἀρχαϊκάς, ποῦ εἶνε... μίᾳ χαρὰ και τρεῖς τρομάρες.

Μακρὰ ἀπὸ τοὺς σκοπέλους!
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Θ'. (Τέλος)

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, μελαγχολικώς: — Έχετε δικη, κυρία μου... αλλά... εγώ δέν είμαι ούτε μητέρα, ούτε γιαγιά... Τι ξέρω εγώ από παιδιά;

Η ΜΑΜΜΑ, συγκινημένη, σφίγγουσα την χείρά της: — Αί μητέρες της Ζαχαρουπόλεως θά σάς μάθουν.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, δείχνει τὰ παιδιά: — Θά τούς επιτρέπετε όμως... να μάγαπούν και μένα λιγάκι;

Η ΜΑΜΜΑ, μειδιῶσα: — Όχι, γιατί σάς αγάπησαν πάρα πολύ... Μή ξεχνάτε, και σεις και τὰ παιδιά, ότι ύστερ' από τές Άποκρής, έρχεται η Μεγάλη Σαρακοστή... Όσο διά τās οικονομίας σας δυσχερείς, μή στενοχωρηθε πιά. Θά σάς πληρώσουμε ό,τι σάς χρωστούν αυτά τάγαπητά παληόπαιδα... υπό τόν όρον όμως...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ διακόπτουσα: — Ω, κυρία!...

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, συγχρόνως: — Ω, μαμά! τὰ είπαμε πιά... τὸ ύποσχεθήκαμε.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ. — Και διά να είσθε βεβαία ότι θά κρατήσω τήν υπόσχεσί μου... μόνον τήν Κυριακή θά κάμνω γλυκίσματα... Τις άλλες μέρες θά πουλώ τσουρέκια για τὸ γάλα, μικρόκωτα Μαρί, πλακές τσοκολάτα και καρμέλες για τὸ βήχα. Ίσως μάλιστα και πάστες...

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, με φόνην: — Πάστες; !!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, μειδιῶσα: — Μάλιστα... πάστες για τή σουτά!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: — Ωωωω!...

Η ΜΑΜΜΑ: — Μπράβο!... Θά έχετε τήν πελατείαν όλων τών μαμαδάων της Ζαχαρουπόλεως. (Πρός τὰ παιδιά, με δαστείαν αδοιγηρότητα.) — Έμπρός! δρόμο τώρα, διαβολάκια!...

[Τὰ παιδιά ασπάζονται τήν κυρίαν Παστακρέμα, και φεύγοντα, τραγουδούν εν χορῷ μαζί με τόν Διχουδάκην: Σὸν της Πεντέλης τὸ νερό Που πάει τὸ ρέμμα-ρέμμα, Ζήτω η κυρία Παστακρέμα!]

ΦΩΝΑΙ ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ: — Ζητώωωω!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν της Henriette Bevanon]

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μία φορά κ' έναν καιρό — είνε από τότε πολλά-πολλά χρόνια — ύπηρχε κοντά σέ μία μεγάλη πολιτεία, ένα μεγάλο και λαμπρό παλάτι.

Στό παλάτι αυτό κανένας δέν μπορούσε να ζυγώσει γιατί μονάχα ένας δρόμος έβγαζε κει, και τὸ δρόμο αυτό τὸν έφυλαγαν, κάθε τόσο διάστημα, καμμιὰ δεκαριά θηρία και τέρατα φοβερά και τρομερά, που όσο προχωρούσε κανείς προς τὸ παλάτι, τόσο έγινόνταν φοβερότερα και τρομερότερα.

Πρώτα-πρώτα, απέξω από τήν πολιτεία, στην άρχή του δρόμου, έφυλαγε ένα σκυλάκι. Θά μου πητε: ένα σκυλάκι δέν είνε ούτε θηρίο ούτε τέρας! Ναι, αλλά έπειτα ήταν ένας μανδρόσκυλος παρακάτω ένα λεοντάρι παρακάτω μία μαύρη αρκούδα ακόμη παρακάτω ένας δράκοντας και από κει και πέρα δέν έβλεπες πιά, γιατί ήταν πολύ μακριά, παρά κάτι πελώριους όγκους μαύρους, που βεβαία θά ήταν και αυτοί τέρατα.

Κανείς δέν ετόλμησε ποτέ να πάση εκείνο τὸ δρόμο, γιατί πρώτα-πρώτα έπρεπε να σκοτώση τὸ σκυλάκι. Ίσως τὸ σκυλάκι θά τὸ έκοτόνε εύκολα. Άλλά τί θά τὸν ωφελοῦσε, αφού παρακάτω είνε να πολεμήση με τόσα άλλα θηρία;

Κανιὰ στην άρχή του δρόμου ήταν κ' ένας λόφος. Κ' εκεί-επάνω άνέβαιναν συχνά οι κάτοικοι της πολιτείας, για να βλέπουν από μακριά και να θαυμάζουν τὸ βακουστό παλάτι, που έλαμπε όλο από χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Η. ΒΙΕΡΕΡΟΒΙΤΖ-ΔΑΒΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'. Μία σοβαρά έργασία.

Όταν ήτο ξεπλωμένος εις τὸ κρεβάτι του και μισοβυθισμένος εις νάρκη, του έφαινετο ότι έβλεπε τὸν θεϊόν του να σκύπη από πάνω του και ενόμιζεν ότι ήκουε τήν φωνήν του. Μίαν στιγμήν μάλιστα ήσθάνθη, ως να τὸ όνειρεύετο, ότι ὁ Άλέξιος Λουδοβίτης του έκρατούσε τὸ χέρι. Ηρώτησε τὸν Πάρφιν ὁ ὁποῖος έγέλασε και τὸ εἶπε:

— Καλέ τί φαντασιές είν' αυτές, παιδί μου; Άν θέλεις όμως γράμματα, να ένα γράμμα για σένα.

Ό θεός έγγραφεν εις τὸν Σάσαν, ότι η μητέρα του ήτο καλά, ότι ήτο πολύ εύχαριστημένη από αυτό, και ότι του έστελλε σχολικά βιβλία δια να εξακολουθήση τὰ μαθήματά του.

Τήν πρώτην ημέραν που έσηκώθη ὁ Σάσας και κατέβη εις τήν αὐλήν, ὁ Βάσκας και ὁ Σαμσόνκας αὐτοσχεδίασαν ένα χορὸν άγρίων, δια να φανερώσουν τήν μεγάλην χαράν των.

Ό Βάσκας μάλιστα του έστρόψωσε από τήν φωνήν των δύο μικρούς άκανθοχοίρους, τούς ὁποῖους ὁ Σάσας δέν ήξευρε τί να κάμη, ὁ δὲ Σαμσόνκας του έγάρισε τούς άραιότερους του βόλους, κίτρινους, κόκκινους και γαλάζιους.

Τās τελευταίας ημέρας, εις τὸ κρεβάτι, ὁ Σάσας έσυλλογιζετο πολύ τούς φίλους του. Τί είνε κάμη ως τώρα δι' αυτούς; Τους έμάνθανε να διαβάσουν, αλλά τὰ μαθήματα δέν ήσαν τακτικά, κανονισμένα. Πότε επήγαιναν, πότε δέν επήγαιναν τὰ παιδιά. Έτσι έλησμονούσαν ὅ,τι ήξευραν και ὁ Σάσας ήτο ύποχρεωμένος ναρχίζει από τήν άρχήν.

Άνεκοίνωσε τās άνησυχίας του εις τὸν Πάρφιν, ὁ ὁποῖος του εἶπε: — Έγχεις δικη; οι μαθηταί σου άλλο δέν κάμνουν παρά να καίζουν ελημέρα.

— Όταν τὰ μαθήματα κανονισθούν, τὰ παιδιά θά μαθαίνουν καλλίτερα, επέμεινε ὁ Σάσας.

— Καλά! θά σου παραχωρήσω ένα δωμάτιο, να τὸ κάμεις σχολείο. — Ω, εύχαριστώ. Ό Βάσκας κ'

εγώ θά κάμωμε θρανία με σανίδες και με κούτσουρα.

— Καλά! θά τὸ 'πῶ και στους άλλους χωρικούς και θά σου κάμουν ένα τραπέζι.

Ό Σάσας και ὁ Βάσκας ήρχισαν με ζήλον τήν έργασίαν. Έπρίονισαν σανίδια, τὰ εκάρφωσαν εις κούτσουρα του ίδιου ύψους, και τὰ θρανία έγιναν κ' έτοποθετήθησαν εις τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον είνε παραχωρήση ὁ Πάρφιν.

Έπειτα ὁ Σάσας έβάλθηκε να κατασκευάση κ' ένα μαυροπίνακα. Έδιάλεξε μερικά σανίδια ίσα και δυνατά, και τὰ προσήρμωσε τὸ ένα με άλλο, στερεώς, πάντοτε με τήν βοήθειαν του Βάσκα. Τὰ άλλα παιδιά, τὰ ὁποῖα δέν ήσαν ικανά να τούς βοηθήσουν εις τὸσφ λεπτήν έργασίαν, έστέκοντο παράμερα, με τὸ δάκτυλον εις τὸ στόμα, τούς εκύτταζαν και έλεγαν:

— Για μās τὸν κάμουν αυτόν τὸν πίνακα!

— Πίνακα τὸν λένε;

— Ναι! άκουσα όμως τὸ Σάσα να τὸν λέη και πίναξ.

— Μα τί χρειάζεται;

— Τί χρειάζεται, λέει; Άκούς εκεί! Νά, θά μās ξεπλώνουν άπάνω και θά μās ξυλίζουν. Βεβαία! Ός τώρα, βλέπεις, τὸ σχολείο μας δέν ήταν σοβαρό.

Έπαύσαμε... Τώρα όμως που έγινε σοβαρό... φυλάξου από τις βέργες!

— Εἴσθε άνόητοι! τούς έφώναξεν ὁ Σάσας. Έπάνω 'ς αυτόν τὸν πίνακα θά ζωγραφίσω, θά σχεδιάσω, θά γράφω, και σεις θαντιγράφετε.

Έπιτέλους ὁ πίναξ έτελείωσε. Του έλειπεν ελίγη κομψότης, αλλά, εις τὸ χωρίον, ὁ κόσμος δέν ήτο πολύ απαιτητικός. Τώρα έπρεπε και να βαφή. Ό Σάσας έδοκίμασεν όλα τὰ μέσα. Τὸ μαύρον βερνίκι των παπουτσιῶν δέν εκάμνε... ὁ χυμὸς των χόρτων έδιδε χρώμα πολύ ανοικτόν. Τέλος άνεκαλύφθη μία μοτίλια με μελάκι. Και τότε τὰ παιδιά κατεσκευασαν πιπέλα από πτερά χήνας και έδαφαν—ας πούμε μαύρο—τὸν πίνακα.

Ό Πάρφιν παρηκολούθει μ' ενδιαφέρον τήν μικρὰν αὐτὴν σκηνήν. Χωρίς να εἶπη τίποτε, έστειλε κάπου τὸν υἱόν του με κάποιαν παραγγελίαν. Και μετά δύο ημέρας έφθασαν δύο μεγάλα πακέτα, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν εις τὸν νεαρόν διδάσκαλον. Τὸ πρώτον περιεχε μαύρην μογιάν άθλητήν, κιμαλίαν, τετράδια, μολύδια, πέννες, ὅ,τι τελοςπάντων χρειάζεται δι' ένα σχολείου. Εἰς τὸ δεύτερον ήσαν βιβλία, εἰκόνες και χάρται γεωγραφικοί.

— Από που έρχονται αυτά; άπορούσεν ὁ Σάσας.

— Τάγοράσαμε από δῶ-κοντά, άπαντούσε ὁ Πάρφιν μυστηριωδώς.

Έως τὸ βράδυ ὁ πίναξ είνε βαφή κατάμαυρος. Ό Σάσας τὸν έτοποθέτησεν εις ένα τρίποδα και τὸν εκάρμωρε ήτο έργον του!

Ηλθαν κατόπι και οι χωρικοί να επισκεφθοῦν τὸ σχολεῖον.

— Μπράβο του, έλεγαν' εἶδες σχολείο που μās τὸ εκάρωσε; σά 'στη χώρα! Οι πάγκοι και τὰ τραπέζια δέν είνε βεβαία πολύ εύμορφα' είνε όμως γερά, και αυτό μās χρειάζεται.

— Εἴρεις, κύρ δάσκαλε... ήλθαμε να τὰ πούμε και να συμφωνήσουμε... Εἶνε σοβαρή δουλειά αὐτή που θά κάμεις... λοιπόν, πόσο θέλεις για τὸν κόπο σου;

— Τι εἶκατε;

— Μ' αφού θά μαθαίνεις γράμματα τὰ παιδιά μας...

— Ός τώρα αυτό τὸ εκανα χάρισμα.

— Ναι, μα τὸ εκανες ὅποτε ήθελες,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Ό Σάσας και οι Κιρκάσιοι.

Τὸ Σχολεῖον επήγαινε λαμπρά. Τὰ δένδρα εκιτρίνιζαν τώρα και ὁ άνεμος έπερνε τὰ ξηρά φύλλα. Τὸ βράδυ εκάμνε κρύο, αι έργασίαι εις τούς άγρούς έτελείωναν και οι μαθηταί του Σάσα έγινόντο ὀλονέν περισσότεροι.

Ό Σάσας ήσθάνετο χαράν και υπεργηφάνειαν. Η ζωή του τῶ έφαινετο τώρα σκόπιμος και άραία. Έννοούσεν ότι ήτο χρήσιμος εις τούς άλλους και ότι κατόρθωσε να γίνη και αυτός κάτι τί. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ του ήτο πολύ εύχάριστον.

Μίαν ημέραν, περί τὰ μέσα του φθινοπώρου, μία χωρική ήλθεν εις τὸ χωρίον. Εἶχεν έργασθή εις τὸ γειτονικόν, όπου κατοικούσαν Κιρκάσιοι. Τί της συνέβη εκεί-πέρα, ὁ Θεός μόνος τὸ

α' Ό Σάσας ήτο ξεπλωμένος μπρούμυτα... (Σελ. 198, στ. 6')

και πότε έρχονταν τὰ παιδιά, πότε δέν έρχονταν... Από δῶ κ' έμπρός θά σε πληρώνουμε και θά έγράξωσαι τακτικά.

— Δέν μου χρειάζονται λεπτά, επέμεινε ὁ Σάσας.

— Μα πῶς θά πληρώνης λοιπόν τὸν Πάρφιν;

— Έχω λεπτά, μα δέν τὰ θέλει.

Έδῶ ὁ Πάρφιν έλαβε τὸν λόγον.

— Δέν τὰ ήθελα αυτά τὰ λεπτά, εἶπε, γιατί δέν ήταν δικά σου. Όταν όμως θά κερδίξης μόνος σου, θά μπορῆς να τὰ ξεδεύης ὅπως θέλεις, και τότε θά τὰ παίρνω εύχαρίστως.

Ό Σάσας ιδέθη, κ' έσυμφωνήθη να του πληρώσουν πενήντα καπίκια (*) τὸν μήνα για κάθε παιδί.

Ξεῦρε' η χωρική όμως έλεγε ότι οι Κιρκάσιοι του χωρίου εκείνου είχαν άπόφασιν να κλέψουν τὰ άλογα των χωρικών.

Εἰς τήν άρχήν κανείς δέν ήθέλησε να τὸ πιστεύση. Οι Κιρκάσιοι εκούσαν ειρηνικώς, ως καλοί γείτονες, και ποτέ δέν είχαν βλάβη κανένα. Η χωρική όμως άρκίσθη εις ὄλους τούς Άγίους, ότι έλεγεν άλήθεια και κατόρθωσε να φοβίση τούς χωρικούς. Έπήγαν εις του Πάρφιν δια να κάμουν συμβούλιον. Οι νεώτεροι άπεφάσισαν να μη περιμεινουν τήν έπίδρμην των Κιρκάσιων, αλλά να τούς επιτεθοῦν πρώτοι αυτοί και να τούς πάρουν τάλογά των.

Όπλίσθησαν λοιπόν με τουφέκια και τὸ μικρόν στάτευμα ήτο έτοιμον. Άλλά πριν' ξεκινήση, παρουσιάσθη ὁ Σάσας και εἶπε:

(*) Τὸ ρωσικὸν καπίκι ίσοδυναμεί με δύο-μια περίπου λεπτά ἰδικά μας. Σ. τ. Μ.

— Δεν πρέπει να κάμετε τέτοιο πράγμα!

— Μά τι; πρέπει να έλθουν πρώτα να μάς κλέψουν τάλογα; έφώναξαν οι νέοι χωρικοί.

Ο Πάρριν όμως τους καθήσυχασε και ηρώτησε τον Σάσαν:

— Έσύ, παιδί μου, τί λές ότι πρέπει να γίνει;

— Εγώ λέγω ότι δεν πρέπει να πάρωμε τάλογα των Κιρκασίων. Θα ήτο κακή πράξις και έπειτα αυτοί θα ήμπορουσαν να μάς καταγγείλουν και να τιμωρηθούμε. Το καλλίτερο είναι να στείλωμε βάρδιες στα κοπάδια. Αυτοί θα μάς ειδοποιήσουν άμα ζυγώσουν Κιρκάσις, και τότε, βγαίνουμε όλο το χωριό και τους τσακίζουμε.

— Σωστά.

— Έχεις δικηο.

Είς τα μέρη όπου έβρισκαν τα άλογα, κατσεύασαν ύψηλάς καλύβας σαν πυργίσκους, και εκεί επάνω ανέβαιναν με την σειράν των τα καλληκάρια κ' έφύλαγαν. Έπέρασε έτσι μία εβδομάς, όταν έξαφνα, φθάνει εις το χωριόν ο αρχηγός των Κιρκασίων, προς τον όποιον ο Σάσας είχε γράψη διά να μάθη τί συμβαίνει. Ο αρχηγός έφερε μαζί του ένα ώραίο άλογο και δώρα διά τους γείτονας.

— Όλον το χωριό έμαζεύθη.

— Όέλω να ιδώ εκείνον που μου έγραψε. Μ' αυτόν θα μιλήσω.

Ο Σάσας έπροχώρησε.

— Πώς; έσύ είσαι;... Δεν έχεις ακόμη γένεια, και καταπιάνεσαι τέτοιες σοβαρές δουλειές;

Ο Σάσας ένθυμήθη έν ανέκδοτον από την ιστοριαν της Βενετίας και απέκρίθη:

— Δεν ήξευρα ότι έπρεπε να έχω γένεια διά να σου όμιλήσω. Είδεμή θα έφερα τον τράγο μας.

Έγέλασαν όλοι. Έγέλασε και ο Κιρκάσιος και έκτύπηξε τον Σάσαν εύμυνώς με τα μικρά στρογγυλά του μάτια.

— Βλέπω ότι είσαι σοφός. Έσύ θα γίνης μεγάλος καπετάνιος!

Και άρχισαν αι έξηγησεις.

Έπήγαν πρώτα να εβρουν την γυναίκα, η οποία είχε κρυφθή εις το δάσος. Την ανέκάλυψαν μετά μιαν όλόκληρον όβραν και την έφεραν.

— Αυτή είναι; ηρώτησεν ο Κιρκάσιος γελών.

— Ναί.

— Πές λοιπόν γιατί σ' έδιώξαμε... Έκλεψε τα φλωριά που φορούν αι γυναίκες μας, στα λαϊμά και στα μέτωπα. Και θα τα έχη ακόμα, γιατί δεν κατορθώσαμε να τα βρούμε.

Πραγματικός, η χωριάτισσα είχε επάνω της ένα σακκούλι. Το έφαξαν και εφρήκαν μέσα χρυσά νομίσματα τρυπημένα.

— Αυτά είναι; — Μάλιστα.

— Πάρ' τα. Όστε λοιπόν οι δικοί σου δεν έσχεδιάζαν να μάς πάρουν τάλογα;

— Θεός φυλάξοι! Άγριοι είμαστε; Κ' έμεις έχουμε Θεό.

(Έπειτα συνέχισα) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

“ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,”

[Το βιβλίον του κ. Γιάννη Περιγαλιτή (Ι. Γ. Γιαννουκού), διά το έποςον σάς έλεγα προχθές, έξεδόθη. Είναι κομψότατον τομίδιον στίχων, δεύτερον αυτό εις την σειράν, την όποιαν εκδίδοι ο κ. Περιγαλιτής με τον γενικόν τίτλον “Τά Ξραία”. Και είναι πραγματικός όρατα τα “Τρελλά Τραγουδία” τα σημερινά, ακόμη φραιότερα και από τα πέρσιαν εκδοθέντα “Τραγουδία της Άκρογιαλιάς”. Εδιαβάσατε εις το προηγούμενον φύλλον τον “Ηλαπούν του Έγγόνου”, ο όποιος βλέπει με τόνον συκίνησιν εις το Σταθίον τα παιδιά του Ξραίου, σωστά καλληκάρια, να γυμνάζονται... Σήμερον δημοσιεύω από την ίδιαν συλλογήν, την “Βρυσούλαν”, άλλο εμμορφον ποηματάκι, διαφορετικής έμπνεύσεως, αλλά της ίδιας τέχνης. Όσοι θέλετε τώρα ναπολαύσετε και άλλα ποιήματα του κ. Περιγαλιτή, εμπαράτε να μου στείλετε δραχμάς ή φράγκα 2, και θα λάβετε άμέσως το κομψόν τομίδιον με τα “Τρελλά Τραγουδία”. — Σ. τ. Α.]

Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Τραγουδιστής δεν έπλασε Γλυκύτερο σκοπό, Μηδ το άηδόνι έλάλησε Τραγουδι έσημικό, Σάν της καλής Βρυσούλας μου Το μαρμαρένιο στόμα: Γιατί ό,τι τούτη έλάλησε Κι' όσα λαλάει άκόμα Με το νερό το γάγαρο, Το κροσσάλλο νεράκι, Μέσ' απ' το άνήλιο του το χόμα, Δρασιά στα χείλη γίνονται, Στα λουλούδια της ρούκι.

Τραγουδιστής δεν έπλασε Γλυκύτερο σκοπό, Μηδ το άηδόνι έλάλησε Τραγουδι έσημικό, Σάν της καλής Βρυσούλας μου Το πρόθυμο χείλι: Γιατί ό,τι εκείνη έλάλησε Κι' όσα λαλάει ός τώρα Κάποιο τα λέει παράξενο Της μοναξιάς σουλάκι, Μαρμαρωμένον πάσαν ώρα Στα στήθη, που δεν μπορείς Να φάη τάγριο γεράκι...

Κ' είναι η Βρυσούλα μου η τρελλή Του κήπου μου μαννούλα, Που όλα ποτίζει τα δαντρά Κι' όσα της τα λουλούδια Κ' ένθ' μουκομυρξουνε, Γεμάτ' από δροσούλα, Κ' ένθ' συγνοπεθαίνουνε, Πάντα τους λέει τραγουδία: Μά κι' όταν το φθινόπωρο Με βιά όλα ξεφυλλίσουν, Και τα πουλάκια όλα τάρβουν, Μονάχη γλυκοτραγουδεί Μερόνυχτα ή Βρυσούλα... Τρελλάη μαννούλα!

— Ναί.

— Πές λοιπόν γιατί σ' έδιώξαμε... Έκλεψε τα φλωριά που φορούν αι γυναίκες μας, στα λαϊμά και στα μέτωπα. Και θα τα έχη ακόμα, γιατί δεν κατορθώσαμε να τα βρούμε.

Πραγματικός, η χωριάτισσα είχε επάνω της ένα σακκούλι. Το έφαξαν και εφρήκαν μέσα χρυσά νομίσματα τρυπημένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 105ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ [105 Διάπλωση του 1907, σελ. 382.]

[Οι κατωτέρω αποκλείονται του Διαγωνισμού, είτε διότι αι Συλλογαί των ελήφθησαν εκπροσθεσμως, είτε διότι ήσαν γραμμέναι διά έννης χειράς—ή και... αδελφικής,—και κατά συνέπειαν υποβολιμαία: Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, Σαδανάπαλος, Κάτασπος Άγαπίκος, Χάρνιος Πύργος, Νιτροκόν Όσέ, Γλυκεία Πατριδα, Χρουσιόπυργον Όνειρον, Έδγενης Ίδανιόν, Κοκουναροθερμμένη, Μπουλντόκ.—Ίθιανών να υπάρχουν και άλλαι συλλογαί, αι όποιαί διά τόν αυτόν λόγον έπρεπε ναποκλεισθούν. Άλλά δεν ήμπορσα να βεβαιώσω περί της πλαστότητός των και έπροτίμησα να τάς συμπεριλάβω παρά ναδύκηνσιν κανένα.—Μεταξύ των αποκλεισθέντων είναι και μερικοί, οι όποιοι έστειλαν 15 Άσκήσεις ένός και του αυτού είδους, και όχι πλήρη Συλλογήν, ός όρίζει ή προκήρυξις. Και άν δεν ήπληξεν άλλος λόγος ναποκλεισθούν, θαπεκλειοντο μόνον δι' αυτό, διότι, το έννοσιτε πολύ καλά, Συλλογή έξ ένός μόνον είδους—έν 15 Τρίφων π: χ:—όυτε να συγκριθή εμμορφή με τάς άλλας, όυτε να βαδμολογηθή, όυτε συνετάξω να διαγωνισθή. Διά κλοπιμαίας Άσκήσεις, αι όποιαί καταγγέλλθησαν άπεδιδαιμένως—όλιγαί, έντυχώς, ατήν την φοράν,—οι άποστολείς έτιμωρήθησαν δέντως, έκαιτωθέντας του βαθμού των κατά τους όρους μας. Άλλων δέ Άσκήσεις, όρθαι τυπικώς, αλλά ένταλώς άλυτοι, ός άποτελούμεναι από σπανιστάς και άχρηστους λέξεις, άρνωστα κύρια όνόματα κτλ. έθεωρήθησαν ός λανθασμένα.]

Έκ των δύο αριθμών, οι ένοικοι συνοδούσιν εις τους κατωτέρω πίνακας κάθε ψευδώνυμον, ο πρώτος διαλοιπόσας όρθώς Άσκήσεις έστειλαν ο διαγωνιζόμενος, ο δε δεύτερος πόσαι έξ αυτών ήσαν και όρθαι (εύφρονες, κομψαί, πρωτότυποι κτλ.) Το άθροισμα των δύο αριθμών όρίζει την θέσιν του διαγωνιζόμενου, μεταξύ δε δύο ή περισσώτερων έχόντων το αυτό άθροισμα, προηγείται ο έχων τον δεύτερον αριθμόν μεγαλύτερον. Ο τρίτος αριθμός, ο έντός παρενθέσεως με το Ε, σημαίνει το ποσόν των απονεμομένων εις έκαστον είδώντων, το όποιον είναι πάντοτε το ήμισυ του άθροισματος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες την ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικηφόρος Οδρανός, 15+5 [10Ε].—(Έκτός Διαγωνισμού: Έθνικόν Ίδεώδες, 15+10 [12Ε] και Δημόδοκος, 15+5 [10Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγγελος Δεγερινός, 14+5 [9Ε].—Ναπολιέων Βοναπαρτής, 15+4 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγγελος Έργμής, 13+5 [9Ε].—Ιωάννα Λάρη, 14+4 [9Ε].—Ναυπάσις της Νίχης, 15+3 [9Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Πίσις Πατρις, 12+5 [8Ε].—Ανόητο Κορίνθον, 14+3 [8Ε].—Κωνσταντίνον Δάβαρον, 10+6 [8Ε].—Πανδώρα, 11+4 [7Ε].—Φιλώτατος Έλληρ, 11+4 [7Ε].—Χρυσόμαλλον Δέρας, 12+3 [7Ε].—Άριωτοκράτης, 12+3 [7Ε].—Κωνσταντίνος τού Ατρίου, 13+2 [7Ε].—Άσπυ της Ιωνίας, 13+2 [7Ε].—Νεότηκας Χριστός, 10+4 [7Ε].—Προσφυλός Άναμνησις, 10+4 [7Ε].—Μουσογένης Άπόλλων, 10+4 [7Ε].—Ελισάδα, 10+4 [7Ε].—Ζουρλομανδύας, 11+2 [6Ε].—Πρωταθλητής, 8+4 [6Ε].—Σταλακίτης,

10+2 [6Ε].—Ταχιδρόμος της Ελόνης, 11+1 [6Ε].—Της Δύσης το Ροδόμα, 9+2 [5Ε].—Γλυκοκουτάλια, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ημέρα της Έλευθερίας, 5+2 [3Ε].—Κόρη των Όρειών 5+2 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 12—15 ετών) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήτω ή Έλλάς, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγεμένο Άερομάλι, 13+5 [9Ε].—Έθνική Άναγέννησις, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θυμάρι του Βράχου, 14+5 [9Ε].—Γενναίος Ποταμός, 15+4 [9Ε].—Άνθος της Δόξης, 15+4 [9Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Συριανή Ναυτοπούλα, 13+5 [9Ε].—Σηπτιών ο Άφρικανός, 13+5 [9Ε].—Ροδόλεπτος, 15+3 [9Ε].—Παλλάς, 14+4 [9Ε].—Έλληνική Άγλή, 14+3 [8Ε].—Ένωσις ή Θάνατος, 15+2 [8Ε].—Έλλην Ναυπάσις, 12+4 [8Ε].—Ρόδον της Άνατολής, 12+4 [8Ε].—Βασιλεύς των Χρυσοανθέμων, 10+5 [7Ε].—Ελευθέρος Έλληρ, 12+3 [7Ε].—Δικέφαλος Άετός, 10+4 [7Ε].—Χιακός Οδρανός, 10+4 [7Ε].—Μπουμπούλινα, 10+2 [6Ε].—Σείρις, 10+2 [6Ε].—Φώς της Νυκτός, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άστρον της Έρήμων, 6+3 [4Ε].—Κιθάρων ο Ρωμαίος, 7+2 [4Ε].—Έλληνικό Άεράκι, 7+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 11 ετών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άναγέννησις της Έλλάδος, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον της Δόξης, 15+4 [9Ε].—Μικρός Δόγης, 15+3 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυρατής της Άβάνος, 14+3 [8Ε].—Μικρό Διαβολάκι, 13+3 [8Ε].—Σαυοπέλις, 10+5 [7Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Βασιλέα των Κυμάτων, 13+2 [7Ε].—Νίχη, 10+4 [7Ε].—Βασιλεύς της Νυκτός, 11+3 [7Ε].—Δόξα, 9+3 [6Ε].—Έδγηνης Φυσιογγωμία, 9+3 [6Ε].—Θαυμαστής των Ηρώων, 10+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

10+2 [6Ε].—Ταχιδρόμος της Ελόνης, 11+1 [6Ε].—Της Δύσης το Ροδόμα, 9+2 [5Ε].—Γλυκοκουτάλια, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ημέρα της Έλευθερίας, 5+2 [3Ε].—Κόρη των Όρειών 5+2 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 12—15 ετών) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήτω ή Έλλάς, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγεμένο Άερομάλι, 13+5 [9Ε].—Έθνική Άναγέννησις, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θυμάρι του Βράχου, 14+5 [9Ε].—Γενναίος Ποταμός, 15+4 [9Ε].—Άνθος της Δόξης, 15+4 [9Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Συριανή Ναυτοπούλα, 13+5 [9Ε].—Σηπτιών ο Άφρικανός, 13+5 [9Ε].—Ροδόλεπτος, 15+3 [9Ε].—Παλλάς, 14+4 [9Ε].—Έλληνική Άγλή, 14+3 [8Ε].—Ένωσις ή Θάνατος, 15+2 [8Ε].—Έλλην Ναυπάσις, 12+4 [8Ε].—Ρόδον της Άνατολής, 12+4 [8Ε].—Βασιλεύς των Χρυσοανθέμων, 10+5 [7Ε].—Ελευθέρος Έλληρ, 12+3 [7Ε].—Δικέφαλος Άετός, 10+4 [7Ε].—Χιακός Οδρανός, 10+4 [7Ε].—Μπουμπούλινα, 10+2 [6Ε].—Σείρις, 10+2 [6Ε].—Φώς της Νυκτός, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άστρον της Έρήμων, 6+3 [4Ε].—Κιθάρων ο Ρωμαίος, 7+2 [4Ε].—Έλληνικό Άεράκι, 7+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 11 ετών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άναγέννησις της Έλλάδος, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον της Δόξης, 15+4 [9Ε].—Μικρός Δόγης, 15+3 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυρατής της Άβάνος, 14+3 [8Ε].—Μικρό Διαβολάκι, 13+3 [8Ε].—Σαυοπέλις, 10+5 [7Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Βασιλέα των Κυμάτων, 13+2 [7Ε].—Νίχη, 10+4 [7Ε].—Βασιλεύς της Νυκτός, 11+3 [7Ε].—Δόξα, 9+3 [6Ε].—Έδγηνης Φυσιογγωμία, 9+3 [6Ε].—Θαυμαστής των Ηρώων, 10+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

10+2 [6Ε].—Ταχιδρόμος της Ελόνης, 11+1 [6Ε].—Της Δύσης το Ροδόμα, 9+2 [5Ε].—Γλυκοκουτάλια, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ημέρα της Έλευθερίας, 5+2 [3Ε].—Κόρη των Όρειών 5+2 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 12—15 ετών) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήτω ή Έλλάς, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγεμένο Άερομάλι, 13+5 [9Ε].—Έθνική Άναγέννησις, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θυμάρι του Βράχου, 14+5 [9Ε].—Γενναίος Ποταμός, 15+4 [9Ε].—Άνθος της Δόξης, 15+4 [9Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Συριανή Ναυτοπούλα, 13+5 [9Ε].—Σηπτιών ο Άφρικανός, 13+5 [9Ε].—Ροδόλεπτος, 15+3 [9Ε].—Παλλάς, 14+4 [9Ε].—Έλληνική Άγλή, 14+3 [8Ε].—Ένωσις ή Θάνατος, 15+2 [8Ε].—Έλλην Ναυπάσις, 12+4 [8Ε].—Ρόδον της Άνατολής, 12+4 [8Ε].—Βασιλεύς των Χρυσοανθέμων, 10+5 [7Ε].—Ελευθέρος Έλληρ, 12+3 [7Ε].—Δικέφαλος Άετός, 10+4 [7Ε].—Χιακός Οδρανός, 10+4 [7Ε].—Μπουμπούλινα, 10+2 [6Ε].—Σείρις, 10+2 [6Ε].—Φώς της Νυκτός, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άστρον της Έρήμων, 6+3 [4Ε].—Κιθάρων ο Ρωμαίος, 7+2 [4Ε].—Έλληνικό Άεράκι, 7+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 11 ετών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άναγέννησις της Έλλάδος, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον της Δόξης, 15+4 [9Ε].—Μικρός Δόγης, 15+3 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυρατής της Άβάνος, 14+3 [8Ε].—Μικρό Διαβολάκι, 13+3 [8Ε].—Σαυοπέλις, 10+5 [7Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Βασιλέα των Κυμάτων, 13+2 [7Ε].—Νίχη, 10+4 [7Ε].—Βασιλεύς της Νυκτός, 11+3 [7Ε].—Δόξα, 9+3 [6Ε].—Έδγηνης Φυσιογγωμία, 9+3 [6Ε].—Θαυμαστής των Ηρώων, 10+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άρχαίος Έλληρ, 6 [3Ε].—Ροδόδαφνη, 5 [2Ε].

ΣΥΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον έγκαινείται ή ανανεούται άν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος φρ. 1. Το έγκαινιόμενα ή ανανεούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγροα, και όσα από κ. εις πορταία.]

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσόφτερη Έλπίδα, α. (Ι. Ι.) Σερφοφιλόσοφος, α. (Ι. Β.) Μικρός Μουσιός, α. (Α. Κ.) Θεά της Άγάπης, κ. (Δ. Μ.) Δάκρυ του Χριστού, κ. (Σ. Κ.) Σανδή Μακεδονοπούλα, κ. (Ε. Α.) Άνεμώνη του Βουνού, κ. (!!!!!)

Άνανεώσας Ψευδώνυμων: Χρυσόμαλλος Πρωατής, α. Βασιλέα των Άνθέων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον διά τού έτος τουτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ίσχύον διά τού έτος τουτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα καταγγεμένα, δεν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνακαλύξουν: ο Κηρύς του Σωτηρίου με τον Ρυολέττον, Άγκυραν της Διοτρίδας και Άπομην του Βοσπόρου—ή Μυθόσσα Φύσις με την Μιούζαν, Μαγαμένην Γαζιαν και Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα—ή Είρωελα της Είρωελας με την Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα, Πάσχοσαν Έλλάδα και Μαγαμένην Γαζιαν—ο Έλληγόσιος με την Δούκισσαν των Σαλώνων, Έλπίδα των Αυστηρών και Διακριθείσαν Άρσακιάδα—ο Μεριστοφαής με την Ποιμενίδα Μυρτώ, Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα και Άριεμόνη των Πατριών—το Άστρον της Δόξης με την Μιούζαν, Αυστηρή Έπαρση και Κάρο της Αστνομίας

τών—δ. *Αναγεννώμενος Φοίνιξ* με την *Αιγυπτίαν Βασιλοπούδα*, *Μαμαρωμένον Βασιληῆν* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀροακιάδα*.

Ἡ *Διάπλασις ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Ἄσπν*, (χαίρω πολὺ τοῦ θά γίνης Ἀθηναῖος καὶ θά σέ βλέπω συχνά) *Φιλοπάριδα* Ἑλληνοπούλαν (τὸ σύμπλεγμα θά δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα ἴσως εἰς τὸ προσεχές) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ναι, καὶ ἀγγλικὸς διαγωνισμὸς θά γίνῃ) *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ θραῖα λογάκια) *Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν* (εὐχομαι τελείαν ἀνάρρωσιν) *Πλοῖαρχον Νέμον* (ὡς ἐλπίζωμεν λοιπόν, θεί αὐτῇ ἡ μεταβολὴ θά κάμῃ τακτικώτεραν τὴν συγκοινωνίαν) *Φῶς τῆς Νυκτὸς*, *Κόκκωπν Γραβάτα*, *Μαῦρο Χιόνι* (ἡ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα) *Μποῦμ*, *Μικρὸν Μουσικόν* (ἔστειλε) *Παλλάδα* (αἱ προτάσεις εἶνε πάντοτε πολλαὶ καὶ ὁ χῶρος πάντοτε ὀλιγός· ἐνοεῖς λοιπὸν τί γίνεταί) *Ἀρχαία Ἑλλάδα* (ἔτσι κ' ἔτσι· δὲν μοῦ στέλνεις κανένα ἄλλο;) *Νικόλαον Η. Σ.* (καλὰ, μὴ χωρὶς ψευδιῶν μὴ δὲν ἐπιτρέπεται) *Χρῆστον Δ.* (ἡ ἀνωμαλία ὀφείλεται εἰς τὰ ὀθωμανικὰ ταχυδρομεία, διότι ἐκ τοῦ γραφείου μου ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτικώτερον κάθε Παρασκευῆν) *Αναποδογυρισμένον Τριαντάφυλλο* (τὸ ἔλαβα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς ἔχει ψευδιῶν μόνον) *Μουσικήτην Ἀπόλλωνα* (εὐχαριστῶ πολὺ) *Χιονὸν Λιμένα* (ἔλαβα) *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν* (μοῦ σφείλεις 20 λεπτά, διότι ἀντὶ τριῶν δεκαλέπτων εἶχεσ ἐσωκλείεσθ μόνον ἐν εἰς τὰ τρία τελευταῖα σου τετράδια) *Πενκοστόλιστο Νησί* (ναί, δύνασαι καὶ τώρα) *Καρδίαν τοῦ Παλαιολόγου* (μόνον 85, ἐνφ ἡμπορούσε νὰ εἶνε 850) *Αναγεννώμενον Φοίνικα* (ὄχι· ἐάν τὰ ἔστειλες ἄλλοτε, τὰ ἔχω) *Ἀραχθόντιο Βουκό*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λόγων, εἰ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λέξεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι κωλύεται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέλου, δὲν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δευτέρας: ἐξ Ἀθηρῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 13 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου.

238. Δεξιόγραφος.

Στους κατοίκους τῆς Ἀσίας ἡ ἀρχή, Πρόθεσις ἀπλῆ εἶνε τὸ τέλος, Κ' εἰς τὸ σῶμα μας τὸ ὄλον κυριαρχεῖ Ὡς λεπτόν κ' εὐαίσθητόν του μέλος.

239. Δογματικὸς Δεξιόγραφος.

Καλὰ λένε πῶς τὰ δένδρα ἴσκιον ἔχουνε βαρῶ. Καὶ τῷ ὄντι... ἔς ἕνα τέτοιο ἀπὸ κάτω ἀπεκοιμήθη Ποῦ καθέναν θά τάκούῃ φυσικὰ καὶ θάπορῃ Πῶς ἔς ἀρχαία πόλι τάχα με τὸν ὄπνο μετεβλήθη.

240. Αἶνιγμα.

Τάρασκικόν μου στρατηγὸς Ὑπῆρξέ τις Ρωμαῖος, Τὸ θηλυκόν μου σκελετός Ἀλλὰ με δέρμα... ἀρχαῖος. Ἐστάλησαν ἐπὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

241. Στοιχειόγραφος.

Ἦταν μεγάλος ποιητὴς καὶ ἔγραφε μεγάλα Μὰ ἔξανα τὴν ἔχασε τὴν ἐνδοξὴν του πένα Κ' ἔγινεν ἕνας ἀθλητῆς με τόση μὴ κεφάλαια Μὲ κάτι πόδια φοβερά, με στήθη ἀντριωμένα

242. Ἀναγραμματισμός.

Κάποτοι Ἀργοναυτὴς τὴν κοιλία του σχίζει, Γίνετα κομμάτια... μὴ πῶς νὰ τὸ πῶ; Πᾶλι τὴνε βλέπω θάλασσεσ νὰ σχίζει, Πάνοπλο, ἀστειὸ καί... κοκκινωπό. Ἐστάλησαν ἐπὶ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς

243. Συλλαβινὸς Ρόμβος.

Εἰς τῶν ἀρίστων τὴν ἀρχὴν τὸ πρῶτόν μου [θὰ εὐρρε Δένδρον κοινὸν τὸ δευτέρον, πιστεῦω νὰ τὸ [θεῖρη. Τὸ τρίτον μου διάστημα βασιλίσα κ' ὠραία, Τὸ τέταρτον ἀπέραντος μὴ χῶρα παναρχαία. Καὶ τὸ πέμπτον, φίλε ἄλτα, Θὰ τὸ βρῆς μετ' ὅτ' Ἀλφα-βῆτα. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Νικηφόρου Οὐρανοῦ

244. Μογιὸν Γράμμα μετ' Ἀχροστιχίδος, ἐξ ἀντιθέτων.

Εὐρίσκων τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἀντάλλασσον εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐν γράμμα δι' ἐνὸς συμφάνου, πάντοτε τῷ αὐτοῦ, σχηματίζε ἄλλας τόσας λέξεις, τὰρχικὰ τῶν ὁποιῶν ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἑβρωπῆς: *Νοήμων, σοβαρός, ἀνήρ, ἀσχημ, χωριὸς.* Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

245. Μικτόν.

ε - * - ε - ο - κ - ο - υ - π - ρ - ο - κ - ν - τ - ε - σ - α - ο - ν - ε - ν - α - ι - κ - α - η - ε - ι - α - δ - ο - υ - α - ι

246. Γρίφος.

M M Ρυῦπολλ υ υ υ
M O M Υ υ με υ
M υ

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

247. Καὶ μία ἔμμετρος Διαβεβαίωσις.

Τὴν *Διάπλασι* σὺ τὸ τέλος πρόβει νὰ διαβεβαίωσας Καὶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου σοβαρώτατεσ [τὰ δώσω, Ὅτι ὄλας τὰ Ἀσκήσεις μόνος μου τὰς ἔχω [κἀννη Καὶ καμιά ἐξ ὄλων τούτων ἔξενου ἔργον δὲν [τυγχάνει.

Ἐκ τῶν τεσσάρων βραβευθέντων, τῶν ὁποῶν δημοσιεύονται ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, τίνας λέγετε νὰ εἶνε ἡ τελικὴ αὐτῇ διαβεβαίωσις;

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17 163. Ἀντακῆος (ἀν, τὰ, Κέως.)—164. Θῆλενα-Δήλενα.—165. Ἰόλαος-Αἰόλος.

166. ΛΑΚΩΝ ΣΙΤΟΣ ΣΙΜΟΣ ΣΑΦΗΣ ΣΗΣΙΣ 167. Βλάσφημος γλώσσα διαγωγῆσ κακῆσ ἔλεγχος. Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆσ, πηδᾷ πάντοτε ἐν στοιχείον.

—168. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ἐνεός, ἀλλά, Πελλίος, ὄσιος, Αἶνος, Ἰππος, σέλας.)—169. ΠΕΡΙ-ΑΝΔΡΟΣ, (Πάρου, Ἐρμῆς, Ροδανός, Ἰόπη, Ἀσπίς, Νέλαων, Δρύς, Ρῆνος, Ὀρασις, Σόλων.)—170. Σπιάς ἄναρ ἀνθρωπος.—171. Τὰ μεγάλα ἐκ τῶν μικρῶν (Τὰ μεγάλα-ἔκτον μικρόν.)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος) ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δε. ἡ φρ. 2 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σεσὰ Πρῶτη, Δευτέρα, Τρίτη, ἑκάστη δε. ἡ φρ. 3 [Αἱ τρεῖς Σεσὰ ὁμοῦ δε. ἡ φρ. 7, 80 καὶ χωροῦνται δε. ἡ φρ. 8.] ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΕΤΕΦΑ, δε. ἡ φρ. 8. [Χρυσόδετος, δε. ἡ φρ. 3, 80]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦσ συνδρομῆσι μας λεπτὰ 5 μόνον με παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος φρὸς 15 λέξεσ, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 16. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἡ παρὰ ἡ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὀπολοῖται ὡς 88 λέξει ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνδοθέντα ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.]

ΑΛΛΑΓΗ!!!—Κάτω τὰ μονοπόλια! Ζήτωσαν οἱ Ἑλληνοπαῖδεσ τῆσ Αἰγύπτου! Κάτω ὁ φεουδαρισμὸς! Ζήτω ἡ Ἑδῆ τῆσ Μάννας!!!—Δεκαοκταεῖς Ὀνειροπόλοσ. (H, 276)

Πρώτην φορὰν συγκαταλεγόμενος μετὰ τῶν πολυαριθμῶν συνδρομητῶν τῆσ ἀδιακλάσεσ, χαίρετὸ ἅπασαν τὴν διαπλάσιαν κίνησιν.—Ἀλαμᾶνα. (H, 276)

Κοινὸν Δέν με Μέλεσ συγχαίρομεθα ἐν καρδίῳ.—Γλυκογράμα, Πανζουρίσμοσ, Γραβάτα, Μαῦρο Χιόνι. (H, 277)

Ασκήθῃσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιθυμῶ συγχεῖσθῃν μετὰ Βασιλοπούδασ, ἐρωτῶσα ἂν εἶσαι δεκτὴ ὡσ μέλοσ.—Θεὰ τῆσ Ἀγάπῆσ (D. M. en Ville). (H, 278)

Στὴν ἐορτάζουσαν φιλάτην Βασιλοπούδα ἀπειροσ εὐχὰσ, ἕνα ἀμφοικέτω γλυκὰ φιλάτια.—Τουλίεττα. (H, 279)

Ἄτρα τῆσ Κωνσταντινου, Μυρογράφη! Νᾶσαι καλὰ τὸν Ἀβγουστο ποῖνεσ παχιὰσ αἱ μῦθεσ. Τὸ σῶμα σου ἐτρόμαξε δίεσ τέσ δεσποινίδεσ.—Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα.

Τὴν προσφιλεστέτην Αἰγυπτίᾳ Βασιλοπούδα εὐχομαι πᾶν εὐδαμον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τῆσ.—Ἄνθος τῆσ Αἰγύπτου.

Εἰς τοῦσ ἐορτάζουσασ Κωνσταντῆν Νασιάκαν καὶ Γαργαρίαν Κεῆνην εὐχόμεθα ὀλασφύωσ ἔτη πολλὰ. Καλῶσ μὰς ἦλθεσ, ἀγαπητῇ Ἐλισ τῶν Ἀνοιχτῶν.—Σανθὴ Μακεδονοπούλα, Μακεδονικὸσ Πόθοσ. (H, 282)

Αντάλλασσω εἰκονογραφημένα δελτάρια ἀπαταχόθεν.—Γεώργιοσ Ἰατριδῆσ, φοιτητῆσ, Καρδίσα. (H, 283)

Πῶσ, ὦ Σαρτία Ἰδανικότησ, μετεβλήθησ εἰς Καστελλορριζίαν; Εἶσαι καὶ ἀρησιπατρισ, ἔ;—Ἐγγλέσα! σέ συγχαίρω!!!—Πάσχοσσα Ἑλλάσ. (H, 284)

Στὴν ἀγαπητῆν μας Ἡρόδοτον καὶ Ἰεσοῦν ΠΑΙΔΑ στέλλομεν τὰσ ἐγκαρδίουσ καὶ θερμάσ εὐχὰσ μασ ἐπὶ τῇ ἐπικεῖτω ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τῆσ.—Ἰδανικότησ, Γαβία, Φιλότιμο, Ἀσθη Χίου, Πλωροκουτάλα.

Στὸν ἐν Κεῖρω ἐορτάζοντα ἀποκρόθεν! τοῦ Κράτουσ τῶν ἀνοικτοκάρδιων Βασιλοῦσ Σααρρίαν εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ.—Βασιλίσα κα! Ἰουρογικὸν Συμβούλιον.

Ἐσανθῆσ Χίοσ, ἀνιχνευστικὰ στυλιὰ Κράτου; Ἀνοικτοκάρδιον ἐπέθησον εἰς ἀνακάλυψιν σου! Λοιπὸν προσοχὴ καὶ τσιμουδιὰ, ἀκούσ;!!!—Σοῦ! ἄλλωσ θά καταδικασθῆσ καὶ θά ἀπαγορευθῆσ ἐπὶ Ἀλεξανδρινῆσ Καρμανιόλασ. Κλεισθητι εἰς τὸν κλωδὸν σου δι' ἕνα μῆνα μόνον.—Αἰγυπτία Βασιλοπούδα, Ἰδανικότησ. (H, 287)

Ποῖσ τὴν ΕΥΧΗΝ Τῆσ ΜΑΝΝΑσ, Παιδιά, δὲν θά ψυφίση; Χωρὶσ αὐτὴν κανένασ Μπορεῖ δὲ εὐτυχεῖσθ; ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΕΒΝΟΤΙΚΗ Ἰουροφῖα Ἀημοψηφισματοσ τοῦ 1908